

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פרשת ויקהל

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ג - חלק כ"ט

קונטרס 389

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ישראל קדושים תתחברו ותתארגנו לשמח את השכינה הקדושה ולהעלותה מבזר הגלות אשר כמה צדיקים וקדושים עוררו על גודל החיוב לומר תיקון חצות¹ וכמה דמעות כבר שפכו עם ישראל על גלות השכינה, וכאן יש לנו עצה גדולה ועצומה לשמח את השכינה וליחד קב"ה ושכינתיה בגאלת עולמים בתקנת הרמח"ל. ואם ילמדו לפי הזהר היומי המחלק ל 354 יום 6-7 דפים ליום, יעשו חשבון כמה פעמים סימנו את כל הזוהר הקדוש. ולהודיע לשרי אלפים, שרי מאות, שרי חמשים ושרי עשרות, לאחד את כל עם ישראל בלמוד הזוהר הקדוש, לעשות סיומים מדי יום ביומו.

ויהי רצון שיעל ידי התקון הגדול הזה נזכה לבטל כל גזרות קשות¹ מעל עם ישראל, ונזכה לחומת מגן אמתית מפני הגזרה קשה ח"ו, כהבטחת הרמח"ל.

יג. ראה אליהו רבה (אר"ח - סימן א), וז"ל: עוד האריך ראשית חכמה ושל"ה ושאר ספרי מוסר בגודל מצות קימת חצות לילה ובעונש המבטלו עיין שם. עוד כתבו מאן דקאים בחצות למיגרס יעסוק בתורה שבעל פה.

יד. על ידי לימוד הזוהר נוכל להמתיק כל הדינים מעלינו, ומעל עם ישראל, שלא יהיה לנו כל כך הרבה יתומים ואלמנות, ושאר אסונות, ואם אנחנו יכולים בלימוד קל של 12 דקות ביום (בזוהר המחולק ל 354 יום כל יום 12 דקות) לבטל כל הגזירות הקשות, [ואם אין זמן של 12 דקות ביום, יכול ללמוד לכל הפחות דף היומי "תיקוני זוהר" שלוקח רק 1-2 דקות ביום] ולא עשינו, מה נענה ליום הדין הגדול והנורא?

ראה סיפור נורא מהחפץ חיים זצ"ל, בעונש הגדול למי שציער יתומים ואלמנות רח"ל. הגאון והצדיק רבי ישראל מאיר מראדין (בעל החפץ חיים בספרו "חפץ חיים על התורה" פרשת משפטים) זצ"ל סיפר: פעם לחבורת תלמידים ומקורבים את המעשה הבא: בעיירתנו התגוררה אלמנה ענייה בדירה שכורה, שהייתה בבעלותו של אדם נוקשה וגס רוח, מפאת מצבה הקשה היתה האלמנה מתעכבת בתשלום דמי שכירות עבור דירתה העלובה, וכתוצאה מכך איים עליה בעל הבית שישליכנה לרחוב עם כל אשר לה. שכני המקום ניסו לדבר על לבו של אותו אדם, שיחוס על אלמנה מרודה שאין לה כדי קיום הכרחי וידחה מועדי התשלומים המגיעים לו כשכר דירה. אולם כל הפצרותיהם נפלו על אזנים אטומות.

בוקר אחד – היה זה יום חורף קר עם שלג גדול – שבה האלמנה מן השוק אל ביתה, והנה שוד ושבר! מעט חפציה היו מוטלים ברחוב, וכמה פועלים עסקו בהסרת הגג מעל דירתה. הקימה האישה קול זעקה, ושכנים באו והכניסו את חפציה לפרוודור אחד הבתים, אולם בעל הבית לא נע ולא זע, כאילו כל הענין אינו נוגע לו כלל.

ימים רבים – המשיך "החפץ חיים" – שמרתי בלבי את מראה הזוועה, שחזיתי באותו בוקר, ובאזני הדהדו זעקות-השבר של האלמנה המסכנה, שנותרה בלא קורת-גג לראשה. אולם האמנתי בכל הלב, שהקדוש ברוך הוא, דיין האלמנות, יתבע בבוא היום את עלבונה של אותה אלמנה מרודה מבעל הבית האכזר. עם זאת משחלפו שנים אחדות, ואותו אדם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

צד) אל תיראי תולעת יעקב

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא יד-טו) אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך נאם ה' וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתוך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות פמוץ תשים: ובתרגום יונתן באר: לא תדחלון שבטיא דבית יעקב זרעיתא ד'ישראל, מימרי בסעדכון אמר ה' ופריקכון קדישא ד'ישראל: וברד"ק באר: אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות כתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל כחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים בארזים ונמשלים בהם שנאמר ארו בלבנון.

הקול קול יעקב - אין כחם של ישראל אלא בפייה

בידנו כח אדיר, לנצח את האויב, ולתת את המכה הראשונה!

לומדי הזהר הקדוש נותנים את המכה הראשונה!

הצבא מתכווננים להחזיר "מכה שניה" לאירן על ידי צוללות,

זאת אומרת שכבר השלימו עם העבדה, שתהיה זו אירן שתתן את "המכה

הראשונה" - פצצה גרעינית לישראל [ח"ו], (והצבא משער שזה עלול לגבות כמיליון נפש רח"ל).

המדינה כבר השלימה עם המצב!

אנחנו לא משלימים עם המצב הזה!

ונהפך הוא! אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם!

אנחנו נתן את "המכה הראשונה"

"נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך" ... ללמוד זהר הקדוש "ואיש

לא עמד לפנייהם כי נפל פחדם על כל העמים": (אסתר פרק ט ב).

אנחנו יכולים מדי יום ביומו לסיים את כל ספר הזהר הקדוש ואפילו מספר

פעמים, וכך נמנע את האסון ונקרב את הגאולה בחסד וברחמים.

המשך לחיות בשלום ובשלווה, הייתי שואל את עצמי? האמנם לא נרשם בשמים המעשה האכזרי של השלכת מסכנה אל הרחוב? והרי התורה כתבה בפירוש: "כל אלמנה ויתום לא תענון. אם ענה תענה אותו... שמוע אשמע צעקתו וחרה אפי והרגתי אותו" ... (שמות כ"א-כ"ג). והנה חלפו-עברו עשר שנים בדיוק מיום גירוש האלמנה מדירתה, ועבר הקול בעיירתנו שכלב שוטה נשך לאותו בעל-בית אכזר, ולא עברו ימים מרובים, והאיש מת מיתה משונה מתוך יסורים נוראים, רח"ל.

ועל ידי לימוד הזהר הקדוש נמנע את כל האסונות!!!

מתוך המאור העליון, ואלה נקראים מאורי האש. ומשום הסוד הזה מברכים בורא מאורי האש.

ואם תאמר, למה בורא, ולא אומרים מאיר מאורי האש, הואיל ומאירים מאותה האש, מאותה מנורה מברכת? אלא, כיון שנקנסת שבת, כל אותן הדרגות שלמטה וכל אותם שמאירים ושולטים, כלם נכנסים ונכללים בנר הזה, ונטמנים ונגנזים ונשמרים בו ולא נראים בו, אלא רק אותה נקדה לבדה, וכלם נטמנו בתוכה בכל יום השבת.

כיון שיצאת השבת, הוא מוציא אותם כל אחד ואחד כאלו נבראו באותה שעה, וכלם יצאו ונבראו במקדם והתמנו על מקומם לשלט, ואז נגר הזה מתברך, ונכנעים לפניו להאיר. כיון שמאירים, אז הם מתמנים כל אחד ואחד על מקומו.

כמו זה אותן הדרגות עליונות שנקראות מאורי אור, שולטות ביום ומאירות מתוך המאור העליון. בשעה שיורד הלילה, אותו מאור עליון כונס אותם ומכניס אותם לתוכו עד שמאיר היום. כיון שישאל מברכים על האור ביום, אז מוציא אותם בשלמות האור, ולכן מברכים יוצר המאורות ולא אומרים בורא (אלא יוצר). וכאן בורא מאורי האש, משום אותן הדרגות שלמטה.

והכל הוא סוד האצבעות, כהן רמוזות הדרגות העליונות והדרגות הפחתונות. הדרגות העליונות נודעות בזקיפת האצבעות למעלה, ובזקיפת האצבעות מתברכות הדרגות העליונות והדרגות הפחתונות כאחד, ובהנמכת האצבעות

האש. ובגני רזא דא, מברכין בורא מאורי האש.

ואי תימא, אמאי בורא, ולא אמרו מאיר מאורי האש. הואיל וקא נהרין מההוא אש, מההוא בוצינא מברכא. אלא כיון דעאל שבתא, כל אינון דרגין דלתתא, וכל אינון דנהרין ושלטין, פלהו עליון ואתפלילו בהאי שרגא, ואתטמרו ואתגניזו, ואתנטרו ביה, ולא יתחזון ביה, אלא ההיא נקודה בלחודדהא, וכלהו אתטמרו בגווה, כל יומא דשבתא.

כיון דנפק שבתא, אפיק לון לכל חד וחד, פאילו ההיא שעתא אתבריאו, ונפקו כלהו ואתבריאו כמלקדמין, ואתמניאו על דוכתייהו לשלטהה כדן אתברכא האי שרגא, ואתפפין קמיה, לאנהרא. כיון דנהרין, פדין אתמנון כל חד וחד על דוכתייה. כגוונא דא, אינון דרגין עלאין, דאקרון מאורי אור, שלטין ביממא, ונהרין מגו בוצינא עלאה. בשעתא דרמש ליליא, ההוא בוצינא עלאה כניש לון, ואעיל לון בגויה, עד דנהיר יממא. כיון דמברכין ישראל על נהורא ביממא, פדין אפיק לון בשלימו דנהורא. ועל דא מברכין יוצר המאורות, ולא אמרי בורא, (כי אלא יוצר) והכא בורא מאורי האש. בגין דאינון דרגין לתתא.

וכרא איהו רזא דאצבעאן, בהו רמיז דרגין עלאין, ודרגין תתאין. דרגין עלאין אשתמודעאן, בזקיפו דאצבעאן לעילא. ובזקיפו דאצבעאן, אתברכין דרגין עלאין, ודרגין תתאין פחדא. ובמאיכו דאצבעאן, אתברכין לאנהרא דרגין תתאין לחודדייהו. ורזא דא, טופרי דאחורי אצבעאן. ואצבעאן

לְחֹדְדֵיהוּ לְגוֹ. טוּפְרֵי דְאֲחֹרֵי אֶצְבְּעָאן, אֵינוֹן
 אֲנַפִּין אֲחֶרְנִין, דְּאֶצְטְרִיכוּ לְאַנְהָרָא מְגוּ הֵהוּא
 שְׂרָגָא, וְאֵינוֹן אֲנַפִּין דְּאֶקְרוּן (דף ר"ח ע"ב)
 אֲחֹרֵיִים. אֶצְבְּעָאן לְגוּ בְּלֵא טוּפְרִין, אֶלִּין
 אֵינוֹן אֲנַפִּין פְּנִימָאן אֲתַכְסִּיין. וְרִזָּא דָא, (שמות)
 וְרֵאִיתָ אֶת אֲחֹרֵי. אֶלִּין אֲחֹרֵי, אֶצְבְּעָאן,
 לְאֲחֹרָא בְּטוּפְרֵיהוֹן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֶלִּין
 אֶצְבְּעָאן לְגוּ, בְּלֵא טוּפְרִין, דְּאֵינוֹן אֲנַפִּין
 פְּנִימָאין.

וְכֵר מְבַרְכִּינֵן עַל שְׂרָגָא, בְּעֵי לְאֲחִזָּאָה אֲחֹרֵי
 אֶצְבְּעָאן בְּטוּפְרִין, לְאֲתַנְהָרָא מְגוּ הֵהוּא
 שְׂרָגָא, וּפְנִימָאֵי דְאֶצְבְּעָאן, לֹא אֶצְטְרִיכוּ
 לְאֲכַפֵּיא (נ"א לְאֲחִזָּאָה) לֹוֹן לְאֲתַנְהָרָא מְגוּ הֵהוּא
 שְׂרָגָא, דְּהָא אֵינוֹן לֹא נְהָרִין, אֶלָּא מְגוּ שְׂרָגָא
 עֲלָאָה דְלַעֲלִיא לְעִילָא, דְּאֵיהִי טְמִירָא וּגְבִיזָא
 דְּלֹא אֲתַגְלִיא כָּלֵל. וְאֵינוֹן לֹא נְהָרִין מְגוּ
 שְׂרָגָא דְאֲתַגְלִיא כָּלֵל, בְּגִין כֵּךְ בְּעֵי לְאֲחִזָּאָה
 אֲחֹרֵי אֶצְבְּעָאן בְּטוּפְרִין. וּפְנִימָאֵי דְאֶצְבְּעָאן,
 לֹא בְּעֵי לְאֲחִזָּאָה קָמֵי הָאֵי שְׂרָגָא. טְמִירִין
 אֵינוֹן, וּבְטְמִירוּ אֲתַנְהָרִין. פְּנִימָאֵין אֵינוֹן,
 וּמְפְנִימָאָה אֲתַנְהָרִין. עֲלֵאִין אֵינוֹן, וּמְעֲלָאָה
 אֲתַנְהָרִין. זַכָּאִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, בְּעֲלָמָא דִּין,
 וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי.

וְכְּעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, כִּד נָפִיק שְׂבֻתָא, עַל
 דְּאֲסַתְלַק הֵהוּא רוּחָא, וְנִפְשָׁא דְכֵר נִשְׁ
 אֲשַׁתְּאַרַת בְּעֶרְטוּלָא, (ס"א אֲשַׁתְּנִית בְּקֶרְטוּפָא) בְּגִין
 הֵהוּא סְלִיקוּ, דְּאֲסַתְלַק רוּחָא מִגְּבִיהַ וְהָא
 אוּקְמוּהָ.

כְּתוּב (בראשית כז) וַיֵּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ
 וְגו'. הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהָ וְאַתְמַר, אֶבְל
 תָּא חֲזִי, רִיחָא אֵיהוּ קִיּוּמָא דְנִפְשָׁא, בְּגִין

מִתְבָּרְכִים לְהַאִיר הַדְּרָגוֹת
 הַתַּחְתּוֹנוֹת לְבִדָּן.

וְהַסּוּד הַזֶּה, הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי
 הָאֶצְבָּעוֹת. וְהָאֶצְבָּעוֹת לְבִדָּן
 לְפָנִים. הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי
 הָאֶצְבָּעוֹת הֵם פְּנִים אֲחֵרוֹת
 שֶׁצְּרִיכוֹת לְהַאִיר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נָר,
 וְאוֹתָם פְּנִים שְׂנֵקָרָאִים אֲחֹרֵיִים.
 הָאֶצְבָּעוֹת לְפָנִים כְּלֵי צְפָרְנִים,
 אֵלוֹ הֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים
 הַמְכַסִּים. וְסוּד זֶה - (שמות ג')
 וְרֵאִיתָ אֶת אֲחֵרֵי. אֶלָּה אַחֲרֵי
 הָאֶצְבָּעוֹת לְאַחֹר לְצְפָרְנֵיהֶן.
 וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֶלָּה הָאֶצְבָּעוֹת
 לְפָנִים כְּלֵי צְפָרְנִים, שֶׁהֵן הַפְּנִים
 הַפְּנִימִיִּים.

וּבְשִׁמְבָרְכִים עַל הַנֵּר, צְרִיף
 לְהִרְאוֹת אֶת אַחֲרֵי הָאֶצְבָּעוֹת
 בְּצְפָרְנִים, לְקַבֵּל אוֹר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ
 הַנֵּר, וְאֵת פְּנִים הָאֶצְבָּעוֹת לֹא
 צְרִיף לְכַפּוֹת (לְהִרְאוֹת) אוֹתָן שֶׁאֵינָם
 מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נָר, שֶׁהֵרִי אֵינָן
 מְאִירוֹת אֶלָּא מִתּוֹךְ הַנֵּר הַעֲלִיּוֹן
 שֶׁלְמַעַל לְמַעַל, שֶׁהוּא טְמִיר
 וְגַבּוֹ וְשֶׁלֹּא נִגְלָה כָּלֵל. וְאֵינָן
 מְאִירוֹת מִתּוֹךְ נָר שֶׁגִּלּוֹי כָּלֵל.
 מִשּׁוּם כֵּךְ צְרִיף לְהִרְאוֹת אֶת
 אַחֲרֵי הָאֶצְבָּעוֹת בְּצְפָרְנֵים, וְאֵת
 פְּנִים הָאֶצְבָּעוֹת לֹא צְרִיף לְהִרְאוֹת
 לְפָנֵי הַנֵּר הַזֶּה. טְמִירוֹת הֵן,
 וּבְסֻתֵּר הֵן מְאִירוֹת. פְּנִימִיּוֹת הֵן,
 וּמְפְנִימִיִּים מְאִירוֹת. עֲלִיוֹנוֹת הֵן,
 וּמְעֲלִיוֹנִים הֵן מְאִירוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם
 יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
 וְצְרִיף לְהִרְיֵם בְּשִׁמְשִׁים כְּשִׁיּוּצֵּאת
 שְׂבֻת עַל שֶׁהִסְתַּלְקָה אוֹתָהּ רִיחַ,
 וְנִפְשָׁא הָאָדָם נִשְׁאַרַת עֲרֻמָּה (מִשְׁתַּחֲוִית
 בְּבִקְעִים) מִשּׁוּם אוֹתוֹ סְלוּק
 שֶׁהִסְתַּלְקָה הַרִיחַ מִמֶּנּוּ, וְהֵרִי
 פְּרֻשָׁה.

כְּתוּב (בראשית כז) וַיֵּרַח אֶת רִיחַ
 בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וְגו'. פְּסוּק זֶה

פְּרֻשָׁהוּ וְנִתְבָּאֵר. אֶבְל בֹּא וְרָאָה, הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנִּפְשָׁא, מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְכֵר שְׂנֵקְס לְנִפְשָׁא וְלֹא
 לְגוּף. בֹּא וְרָאָה, כְּתוּב וַיֵּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, הֵרִי פְּרֻשָׁהוּ שֶׁאֵלוֹ הֵיּוּ אוֹתָם לְבוּשֵׁי אָדָם הַרְאִישׁוֹן

דַּאִיְהוּ מִלֵּה דְאֵעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא לְגוּפָא. תָּא
חֲזִי, פְּתִיב וְיִרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, הָא אוּקְמוּהָ,
אֵינּוּן לְבוּשֵׁי דְאָדָם קְדָמָאָה הוּוּ, דִּי תִּיב לִיה
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַלְבֻּשָׁא לּוּן.

בְּגִין דְּהָא כַּד חֵב אָדָם, אֲתַעְרֵי מִנִּיה הֵהוּא
לְבוּשָׁא יִקְרָא, דְּאֲתַלְבֹּשׁ בֵּיה בְּקַדְמִיתָא,
כַּד אֵעִיל לִיה בְּגַנְתָּא דְעַדָן. וּלְבַתֵּר דְּחֵב,
אֲלַפִּישׁ לִיה בְּלְבוּשָׁא אַחְרָא, לְבוּשָׁא קְדָמָאָה,
דְּאֲתַלְבֹּשׁ בֵּיה אָדָם בְּגַנְתָּא דְעַדָן, אִיְהוּ הוּוּ
(מֵאִינוּן מְלַבְּשִׁין) מֵאִינוּן רְתִיכִין, דְּאֶקְרוּן אַחֲוֵרִיִּים,
וְאִינוּן לְבוּשֵׁין דְּאֶקְרוּן לְבוּשֵׁי טוּפְרָא.

וְכַד הוּוּ בְּגַנְתָּא דְעַדָן, כֹּל אִינוּן רְתִיכִין, וְכֹל
אִינוּן מִשְׁרַיִין קְדִישִׁין, כֹּלְהוּ סַחְרִין לִיה
לְאָדָם, וְאֲתַנְטִיר מַכְלָא, וְלֹא הוּוּ יָכִיל מִלֵּה
בִּישָׁא לְאַתְקַרְבָּא בַּהֲדִיָּה. כִּיּוֹן דְּחֵב, וְאֲתַעְרֵי
מִנִּיה אִינוּן לְבוּשֵׁין, (כִּי אֲתַלְבֹּשׁ בְּלְבוּשֵׁין דְּחוּל מְמַלִּין כו')
דְּחִיל מְמַלִּין בִּישֵׁין, וְרוּחִין בִּישֵׁין, וְאֲסַתְלָקוּ
מִנִּיה אִינוּן מִשְׁרַיִין קְדִישִׁין, וְלֹא אֲשַׁתְּאֵרוּ
בֵּיה, אֶלָּא אִינוּן רֵאשֵׁי טוּפְרֵי דְאַצְבָּעָאן,
דְּסַחְרִין לּוּן לְטוּפְרִין סַחְרֵנוּ דְּזוּהֶמָּא אַחְרָא.

וּבְגִין כֵּן, לֹא לִיבְעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ לְרַבָּאָה אִינוּן
טוּפְרִין דְּזוּהֶמָּא, דְּהָא כִּמְה דְאַסְגִּיאוּ,
הֲכִי נָמִי אֲסַגִּי עֲלֵיהָ קִסְטוּרָא, וְיִדְאָג בְּכֹל
יּוּמָא, וּבְעֵי לְסַפְרָא לּוּן, וְלֹא יִרְמִי לּוּן, דְּלֹא
יַעֲבִיד קִלְנָא בַּהֲהוּא אַתְר, דִּי כִיל הֵהוּא בַר נֶשׁ
לְאַתְזָקָא. וְכֹלָא כְּגוּנָא עֲלָאָה. דְּהָא לְכֹלְהוּ
אַחֲוֵרִיִּים, סַחְרָא סַטְרָא אַחְרָא, וְלֹא אֲצַטְרִיךְ
לִיה בְּאַתְר דְעֵלְמָא.

לְבַתֵּר עֵבַד לִיה לְאָדָם, לְבוּשֵׁין אַחְרֵנִין,
מִטְרַפִּי אֵילָנִין דְּגַנְתָּא דְעַדָן דְאַרְעָא.
דְּהָא בְּקַדְמִיתָא הוּוּ אִינוּן לְבוּשֵׁין, מֵאִינוּן
אַחֲוֵרִיִּים דְּגַנְתָּא דְלַעֲלָא, וְהִשְׁתָּא מְגַנְתָּא
דְאַרְעָא, וְנַפְקִי מְגַנְתָּא. וְאִינוּן לְבוּשֵׁין הוּוּ סְלָקִין רִיחִין וּבוּסְמִין דְּגַנְתָּא,

שְׁנַתָּן לוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְלִבְשָׁם.

מִשׁוּם שְׁהָרִי כִשְׁחָטָא אָדָם, הָעֵבֶר
מִמְנֵוּ אוֹתוּ לְבוּשׁ נִכְבֵּד שֶׁהִתְלַבֵּשׁ
בוּ בְּרֵאשׁוֹנָה כִּשְׁהִכְנִיסוֹ לְגֵן עֵדֶן,
וְאַחַר שְׁחָטָא הַלְבִּישׁ אוֹתוּ
בְּלְבוּשׁ אַחֵר. הַלְבוּשׁ הָרֵאשׁוֹן
שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בוּ אָדָם בְּגֵן עֵדֶן, הוּא
הָיָה (מֵאוֹתָם מְלַבְּשִׁים) מֵאוֹתָן
מְרַכְּבוֹת שְׁנוּקְרָאוּ אַחֲוֵרִים, וְאוֹתָם
לְבוּשִׁים שְׁנוּקְרָאוּ לְבוּשֵׁי צַפְרִין.
וּבִשְׁהִיָּה בְּגֵן עֵדֶן, כֹּל אוֹתָן
מְרַכְּבוֹת וְכֹל אוֹתָם מְחַנּוֹת
קְדוּשִׁים, כֹּלָם הִקִּיפוּ אֶת אָדָם,
וְנִשְׁמַר מֵהֶכַל, וְלֹא הָיָה יָכוֹל דְּבַר
רַע לְקַרֵּב אֵלָיו. וְכִיּוֹן שְׁחָטָא
וְהָעֵבֶר מִמְנֵוּ אוֹתָם לְבוּשִׁים,
(וְהִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁי חַל מְדַבְּרִים) פְּתַד
מְדַבְּרִים רַעִים וְרוּחֹת רַעוֹת,
וְהִסְתַּלְקוּ מִמְנֵוּ אוֹתָם מְחַנּוֹת
קְדוּשִׁים. וְלֹא נִשְׁאָרוּ בוּ אֶלָּא
אוֹתָם רֵאשֵׁי צַפְרָנֵי הָאֲצַבְּעוֹת
שֶׁסּוֹבְבִים אֶת הַצַּפְרָנִים סָבִיב
זְהֵמָּה אַחְרָת.

וּמִשׁוּם כֵּן לֹא צְרִיךְ לְאָדָם לְגַדֵּל
אוֹתָן צַפְרָנִים שֶׁל זְהֵמָּה, שְׁהָרִי
כִּמְה שְׁמַתְרַבּוֹת, כֵּן גַּם מְרַבָּה
עֲלָיו זְהֵמָּה, וְיִדְאָג בְּכֹל יוֹם וְצְרִיךְ
לְגַזֵּר אוֹתָן, וְלֹא יִזְרַק אוֹתָן, שֶׁלֹּא
יַעֲשֶׂה קִלּוֹן בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, שֶׁיִּכְוֹל
אוֹתוֹ אָדָם לְהַגְנוֹת. וְהַכֹּל כְּמוֹ
שֶׁלְמַעֲלָה. שְׁהָרִי לְכֹל אַחֲוֵרִים
מְקִיף הַצַּד הָאַחֵר, וְלֹא צְרִיכִים
אוֹתוֹ בְּמְקוֹם שֶׁל הַעוֹלָם.

אַחַר כֵּן עָשָׂה לְאָדָם לְבוּשִׁים
אַחֲרִים מֵהַעֲלִים שֶׁל עֲצֵי גֵן הָעֵדֶן
שֶׁבְּאַרְצָא. שְׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ
אוֹתָם לְבוּשִׁים מֵאוֹתָם אַחֲוֵרִים
שֶׁל הַגֵּן שֶׁלְמַעֲלָה, וְעַכְשָׁו מֵהַגֵּן
שֶׁל הָאָרֶץ, וְיִצְאוּ מֵהַגֵּן. וְאוֹתָם
לְבוּשִׁים הָיוּ מַעֲלִים רִיחֹת
וּבְשָׂמִים שֶׁל הַגֵּן שֶׁהִנְפֵּשׁ

וְבוּסְמִין דְּגַנְתָּא,

מתישבת בהם ושמחה בהם. זהו שכתוב וירח את ריח בגדיו ויברכהו, שהרי התישבה נפשו ורוחו של יצחק באותו ריח.

משום כך, כשיוצאת שבת, צריך להריח בפשמים לישוב את נפשו באותו ריח על אותו ריח עליון קדוש שהסתלק ממנו, ואותו ריח המעלה שבפשמים הוא הדס, שהרי קיים המקום הקדוש שממנו יוצאות הנשמות הוא הדס. וזהו קיום הנפש כמו שלמעלה, כדי להתקיים מאותה התערטלות שנשארה.

כשיוצאת השבת, התלבש אדם באותם לבושי גן עדן של הארץ שמעלים ריח ובשמים, לקיים את הנפש על אותה ריח קדושה עליונה נכבדה שהסתלקה ממנו. והדס הוא ודאי קיום הנפש, כדגמא עליונה, שהתקיימה קיום הנפש.

אותה ריח עליונה שיורדת על אדם בשמחה ומשמחת את נפשו, אז עומדת נפש האדם כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנו. כמו שאדם מהנה את הרוח הזו בעולם הזה, כך אותה ריח מהנה אותו לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו'.

וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומנהנה אותו, כך גם היא מרוה אותו לעולם הבא. אז פשהאדם זוכה ומשלים את שלמות כבוד שבת כפי שאמרנו, הקדוש ברוך הוא קורא עליו ואמר, (שם מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

קם רבי אבא ושאר החברים ונשקו ראשו. בכו ואמרו, אשרי חלקנו שהדרך היו זמן הקדוש

דנפשא מתיישבא בהו, וחדוי בהו. הדא הוא דכתיב וירח את ריח בגדיו ויברכהו, דהא אתיישבא נפשיה ורוחיה דיצחק ביהווא ריחא.

בגין דא כד נפק שבתא, בעי לארחא בבוסמין, לאתישבא נפשיה ביהווא ריחא, על ההוא ריחא עלאה קדישא דאסתלק מינה. וההוא ריחא מעליא דבוסמין איהו הדס. דהא קיומא דאתר קדישא דנשמתין נפקין מניה, הדס איהו. ודא איהו קיומא דנפשא, כגוונא דלעילא, לאתקיימא מההוא ערטולא דאשתארת.

כד נפק שבתא, אתלבש אדם, באינון לבושיין דגנתא דעדן דארעא, דסלקין ריחין ובוסמין, לקיימא נפשיה, על ההוא רוחא קדישא עלאה יקירא דאסתלק מניה. והדס איהו קיומא דנפשא ודאי. כגוונא עלאה, דאתקיימא קיומא דנפשא.

ההוא רוחא עלאה דנחית עליה דבר נש בחדו, וחדוי לנפשיה, כדין קיימא נפשא דבר נש, כגוונא דעלמא דאתי, דזמין (דף ר"ט ע"ב) לאתהנאה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דא. הכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו'.

אז תתענג על יי' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמה דבר נש, רוי לההוא ענוגא, ואהני ליה, הכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתי. כדין כד בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן, קדשא בריך הוא קארי עליה ואמר, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

קם רבי אבא, ושאר חברייה, ונשקו רישיה.

בכו ואמרו, זפאה חולקנא דארחא דא זמין קדשא בריך הוא לקבלן.

ברוך הוא לפנינו. אמר רבי אבא, לי זמן הקדוש ברוך הוא הדרוך הזו כדי להתחבר עמכם. אשרי חלקי שזכיתי לדרוך הזאת.

אמר להם, אמר לכם מה שראיתי, היום הזה נצאתי לדרך, וראיתי אור אחד שנחלק לשלשה אורות, והלכו לפני ונטמנו. ואמרתי, ודאי שכינה ראיתי, אשרי חלקי. ועכשו אותם שלשת האורות שראיתי, אתם הם, ודאי שאתם אורות ומגורות עליונות להאיר בעולם הזה ובעולם הבא. אמר רבי אבא, עד כאן לא ידעתי שכל המרגליות הנסגרות הללו היו תחת ידיכם, כיון שראיתי שהרי ברצון מצות רבונוכם נאמרו הדברים הללו, ידעתי שכל הדברים עולים ביום זה לתוף הפסא העליון ולקח אותם אותו בעל הפנים ועושה מהם עטרות לאדונו. והיום הזה מתעטרים (שבעים) ששים מרכבות קדושות לכבוד הפסא באותם דברים שנאמרו כאן ביום הזה.

בין כך זקף את עיניו וראה שהעריב השמש. אמר רבי אבא, גלף לכפר הזה שהוא קרוב לנו במדבר. הלכו ולנו שם. בחצות הלילה קם רבי אבא ושאר החברים להשתדל בתורה. אמר רבי אבא, מפאן והלאה נאמר דברים לעטר בהם את הצדיקים שבגן עדן, שעכשו הוא הזמן שהקדוש ברוך הוא וכל הצדיקים של עדן מקשיבים לקולות הצדיקים שבארץ.

פתח רבי אבא ואמר, כתיב (תהלים טו) השמים שמים לה והארץ נתן לבני אדם. בפסוק הזה יש להתבונן, וכך צריך לומר: השמים לה, והארץ נתן לבני

אמר רבי אבא, לי זמין קדשא בריך הוא ארְחא דא, בגין לאתחברא עמכון. זכאה איהו חולקי, דזכינא לארְחא דא.

אמר להו, אימא לכו מה דחמינא, יומא דא נפקנא לארְחא, וחמינא נהורא חדא, ואתפלג לתלת נהורין, ואזלו קמאי, ואתטמרו. ואמינא ודאי שכינתא חמינא, זכאה חולקי. והשתא אינון תלת נהורין דחמינא, אתון אינון, ודאי אתון נהורין, ובוצינין עלאין, לאנהרא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

אמר רבי אבא עד הכי לא ידענא, דכל אלין מרגלן סתימין הוו תחות ידיכו, כיון דחמינא, דהא ברעונתא דפקודא דמאריכוון אתאמרו מלין אליו, ידענא, דכלהו מלין סלקין יומא דא, לגו פורסייא עלאה, ונטיל לון ההוא מארי דאנפין, ועביד מינייהו עטרין למאריה. ויומא דא מתעטרין (כ"א שבעין) שתין רתיבין קדישין, ליקרא דכרסייא, באלין מלין דאתאמרו הכא, יומא דא.

ארהבו זקף עינוי, וחמא דאערב שמשא. אמר רבי אבא, נהך לגבי האי כפר, דאיהו קריב לגבן במדברא. אזלו וביתו תמן. בפלגות ליליא, קם רבי אבא ושאר חברייא, לאשתדלא באורייתא, אמר רבי אבא, מפאן ולהלאה גימא מלין לאתעטרא בהו צדיקיא דבגנתא דעדן, דהשתא איהו זמנא, דקודשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דעדן, צייתין לקליהון דצדיקיא די בארעא.

פתח רבי אבא ואמר, כתיב (תהלים טו) השמים שמים ליי והארץ נתן לבני אדם האי קרא אית לאסתפלא ביה, והכי אצטריך למימר השמים ליי, והארץ נתן לבני אדם.

מאי השמים שמים. אלא

הַכָּא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, בְּגִין דְּאֵית שָׁמַיִם, וְאֵית שָׁמַיִם.

אָדָם. מַה זֶה הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם? אֵלָּא כַּאֲן יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן, מִשּׁוּם שְׂיֵישׁ שָׁמַיִם וְיֵישׁ שָׁמַיִם.

שָׁמַיִם לְמִטָּה, וְאַרְצָא לְמִטָּה מֵהֶם. שָׁמַיִם לְמַעְלָה, וְאַרְצָא לְמִטָּה מֵהֶם. וְכָל הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת וְהַתְּחַתּוֹנוֹת כֻּלָּן כְּמוֹ זֶה, אֵלָּה בְּאֵלָּה. שָׁמַיִם לְמִטָּה, הֵם עֶשֶׂר יְרִיעוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קד) נוֹטָה שָׁמַיִם כִּיְרִיעָה. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה אוֹתָם וְאֵת הַמַּחְנוֹת שִׁבְתוֹכֶם לְהִנְהִיג אֶת הָאָרֶץ הַתְּחַתּוֹנָה. הַתְּשִׁיעֵי מְנַהִיג אֶת הַתְּחַתּוֹנִים, שְׁסוֹכְבִים כְּעִבּוֹתוֹת הַעֲגֻלָּה. הַעֲשִׂירֵי הוּא הָעֶקֶר.

וּבְכָל הַמַּחְנוֹת מְמַנִּים יֵשׁ עַד לְשִׁבְעֵי. וּמֵהַשְּׁבִיעֵי וְהַלָּאָה יֵשׁ אוֹר שֶׁהַתְּפֹשֵׁט לְמִטָּה מֵתוֹךְ הַכֶּסֶף הַעֲלִיּוֹן, וּמֵאִיר לְעֲשִׂירֵי, וְהַעֲשִׂירֵי, מֵאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁהוּא לוֹקֵחַ, נוֹתֵן לְתְּשִׁיעֵי, וְהוּא לְשִׁמְיָי וּמִטָּה.

הַשְּׁמִינִי הַזֶּה, כְּשֶׁנֶּפְקָדִים כַּחוֹת הַכּוֹכְבִים וּמוֹצִיא אוֹתָם, אוֹתוֹ הָאוֹר עוֹמֵד וְנוֹתֵן כַּחוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְהַתְּמַנּוֹת בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂצִירָתוֹ, שֶׁכְּתוּב (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאִים וְגו'. מֵרַב אוֹנִים - זֶהוּ הַזֵּהר שֶׁלְּמַעְלָה שֶׁנֶּקְרָא רַב אוֹנִים.

וּבְכָל רְקִיעַ וְרְקִיעַ יֵשׁ מְמַנָּה, וְנִפְקָד עַל הָעוֹלָם וְעַל הָאָרֶץ לְהִנְהִיג אֶת הַכָּל. פֶּרֶט לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁלֵא מְנַהִיג אוֹתָהּ לֹא רְקִיעַ וְלֹא כַּח אַחֵר, אֵלָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ, וְהָרִי פִּרְשִׁיָּהּ. וְאִם תֵּאֵמַר, אֵיךְ שְׂרִוֵי לְחִנָּם רְקִיעַ עַל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהָרִי טַל וּמִטֵּר יוֹרֵד עָלֶיהָ מֵהַרְקִיעַ כְּשֶׁאֵר כָּל אָרֶץ אַחֵרָת?

אֲרָא בְּכָל רְקִיעַ וְרְקִיעַ יֵשׁ מְמַנִּים שְׁשׁוֹלְטִים עַל הָעוֹלָם, וְאוֹתוֹ מְמַנָּה שְׁשׁוֹלְט עַל אוֹתוֹ רְקִיעַ נוֹתֵן מִן הַכֶּסֶף שְׂיֵישׁ לוֹ לְאוֹתוֹ רְקִיעַ, כִּדְרִי

שָׁמַיִם לְתַתָּא, וְאַרְצָא לְתַתָּא מְנַיְיָהוּ. שָׁמַיִם לְעִילָא, וְאַרְצָא לְתַתָּא מְנַיְיָהוּ. וְכָל דְּרָגִין עֲלֵאִין וְתַתָּאִין, כְּלֵהוּ כְּגוֹוְנָא דָא, אֵלִין בְּאֵלִין. שָׁמַיִם לְתַתָּא, אֵינּוּן עֶשֶׂר יְרִיעוֹת, כְּמָה דְּאֵת אֲמַר (תהלים קד) נוֹטָה שָׁמַיִם כִּיְרִיעָה. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַבְד לֵוִן, וּמְשַׁרְיִין דִּי כְּגוֹוְיָהוּ, לְאַנְהָגָא אַרְעָא תַתָּאָה. תְּשִׁיעָאָה אֲנַהִיג לְתַתָּאִי, דְּסַתְרֵן כְּקוֹפְטָרָא דְּקוֹלְטָא. עֲשִׂירָאָה, אִיהוּ עֶקְרָא.

וּבְכַלְהוּ מְשִׁירִיִין מְמַנֵּן עַד שְׁבִיעָאָה. מְשִׁבִיעָאָה וְלְהַלָּאָה, אֵית נַהוּרָא דְּאֵתְפֹשֵׁט לְתַתָּא, מִגּוֹ כְּוִרְסִיָּא עֲלָאָה, וְנַהִיר לְעֲשִׂירָאָה. וְעֲשִׂירָאָה, מֵהֵהוּא נַהִירוֹ דְּנִקְטָא, יְהִיב לְתְּשִׁיעָאָה, וְאִיהוּ לְתַמִּינָאָה וְלְתַתָּא.

הָאִי תְּמִינָאָה, כִּד אֵתְפַקְדוֹן חִילֵי דְּכּוֹכְבֵיא, וְאַפִּיק לֵוִן, הֵהוּא נַהִירוֹ, קִיִּימָא וְיְהִיב חִילִיָּה לְכָל חַד וְחַד, לְאַתְמַנָּאָה בְּהֵהוּא אֵתֵר דְּאַצְטְרִיךְ. דְּכְתִיב, (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאִים וְגו', מֵרַב אוֹנִים, דָּא אִיהוּ זֵהרָא דְּלְעִילָא, דְּאַקְרִי רֹב אוֹנִים.

וּבְכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא, אֵית מְמַנָּא, וְאַתְפַּקְד עַל עֲלָמָא, וְעַל אַרְעָא, לְאַנְהָגָא כְּלָא. כִּד אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, דְּלֹא אֲנַהִיג לָהּ רְקִיעָא, וְלֹא חִילָא אַחֵרָא, אֵלָּא קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלַחוּדוֹי, וְהָא אוּקְמוּהָ. וְאִי תִימָא הֵיךְ שְׂרִיא לְמַגְנָא רְקִיעָא עַל אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְהָא מְטָרָא וְטָלָא מְרְקִיעָא נַחִית עָלָהּ, כְּשֶׁאֵר כָּל אַרְעָא אַחֵרָא.

אֲרָא, בְּכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא אֵית מְמַנֵּן שְׁלִטִין עַל עֲלָמָא, (דף ר"ט ע"ב) וְהֵהוּא מְמַנָּא דְּשִׁלְטָא עַל הֵהוּא רְקִיעָא, יְהִיב מַחִילָא דְּאֵית

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. זֹהַר עַל פְּרָשַׁת הַשַּׁבּוּעַ.
- ב. אֹזֶר הַזֹּהַר מְחַלֵּק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מְחַבֵּר וְרַמ"א מְחַלֵּק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיַּחֲדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשַׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכַף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מֵאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפֹר מְדָהִים בְּהַמְשֻׁכִּים מִשְׁנֵי בַעֲלֵי תְשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מַעֲלַת וּקְדוּשַׁת וְטְהָרַת הַמִּקְוָה, וְעוֹד.

סֵפֶר קְדוּשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שְׁמִים טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד
מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה,
וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרֹשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיָּע"א.

יֹצֵא לָאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִי"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹכַב"א

תְּשַׁרֵּי תַשַּׁע"א לַכ"ק